

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN

PARTİNİN SESİ

Sayı:90
Ocak
Şubat
2017

MARKSİST LENİNİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZ YAYIN ORGANI

Kavgamız Her Yerde Sürüyor Yoldaşlar!

BAŞYAZI

Üstesinden Gelmek

Faşist politik islamcı saray cuntası "ez ve çöz" programını uygulamak için tüm gücüyle saldırmayı, faşist devlet terörünün sınırlarını zorlamayı, sömürgeci savaşı boyutlandırıp yaymayı, faşist psikolojik savaşı çeşitlendirip tırmandırmayı sürdürüyor...

Sf. 2'de

İÇİNDEKİLER

Başyazı: Üstesinden Gelmek.....	2
Saray Faşizmine Direnişte Halk Milisi...	6
"Kırkıncı İş" İçin Çifte Mesai.....	9
Ağıt Ve Slogan.....	12
Partileşme Ve Görev Bilinci.....	14
Rüzgara Söylenmiş Türküler.....	15

B A Ş Y A Z I

Üstesinden Gelmek

Faşist politik islamcı saray cuntası "ez ve çöz" programını uygulamak için tüm gücüyle saldırmayı, faşist devlet terörünün sınırlarını zorlamayı, sömürgeci savaşı boyutlandırıp yaymayı, faşist psikolojik savaşı çeşitlendirip tırmandırmayı sürdürüyor. Diğer her şey bir yana, yalnızca, öz savunma direnişçilerine yönelik kitlesel soykırımcı katliamlar, direnişçi yaşam alanlarının baştan başa yakılıp yıkılması, mit-daiş işbirliğiyle örgütlenmiş Suruç ve Ankara Garı katliamları, 15 Temmuz darbe girişiminde ölen Fethullah Gülen teşkilatından subayların cenaze namazlarının kılınmaması ve gömüldükleri alana "vatan hainleri mezarlığı" adı verilmesi, faşist politik islamcı diktatör Erdoğan'ın ve saray cuntasının politik program ve çizgisini, zihniyet ve ideolojik gerçeğini anlamak için yeterlidir.

Faşist politik islamcı cunta, korkunun, yılgınlığın ve umutsuzluğun işçileri, kadınları, gençleri, yoksulları, aydınları, sanatçıları, kent ve kır emekçilerini teslim alması, devrimci ve antifaşist politik öznelerin kitlelerden yalıtılması çizgisi izliyor. Ulusal demokratik hareketin gelişimini durdurmayı, ağır askeri darbeler ve temel kadrolara dönük katliamlarla savaş iradesini kırmayı, onu köleci barış çizgisine yöneltmeyi hedefliyor. Devrimci ve antifaşist parti ve örgütleri, şayet bütünüyle ortadan kaldıramazsa, dönemin devrimci görevlerini omuzlamak bir yana, kitle çalışması yürütemez, kuvvetlerini güncel politik görevler temelinde harekete geçiremez, söylem tutarsızlığı zemininde özgüvenini, politik iddia ve cüretini kaybetmiş, savaş dışı yapılar haline getirmek istiyor.

Bu program doğrultusundaki politikanın en şiddetli biçimde uygulandığı bir buçuk yıllık dönemin gerçekleri, bize, faşist diktatör Erdoğan'ın bırakalım istediklerini, umduğu sonuçları bile alamadığını söylüyor.

Ulusal demokratik hareket, Kürt halk kitlelerini önceki biçimlerde ayağa kaldıramasa da, kır gerillası ve kentin feda gerillasıyla etkili bir direniş ve savaşım yürüttü. Saray cuntasına önemli askeri ve moral darbeler vurdu. Rojava devrimi, Suriye Demokratik Güçleri adımıyla gelişimini sürdürdü. Medya Savunma Alanları işlevinden hiçbir şey kaybetmedi. Şengal, devrimci bir mevzi olma niteliğini korudu.

Eylemleriyle düzen dışına çıkmış, egemen sınıf devletiyle cepheden karşı karşıya gelmiş olan MLKP, TKP/ML, MKP, DHKP-C, DKP, faşist politik islamcı saray cuntasına karşı direniş çizgisinde hareket ettiler. Gözaltı, tutuklama ve demokratik mevzilerin yasaklanması terörüne karşın, gerek fiili meşru mücadele, gerekse de politik askeri eylemler yoluyla, yetenekleri ve yeni siyasi koşullara pratik-ruhsal hazırlıkları veya adaptasyonları oranında savaşımı geliştirme çabası içinde oldular. Bunlarla birlikte, MLKP, Rojava devrimi ve Özgür Şengal'in savaş siperlerindeki Kürdistan ve enternasyonalist pratiğini sürdürürken, DKP, Rojava devrimi siperlerindeki enternasyonalist duruşunu devam ettirdi.

Burada adları ayrı ayrı anılmayan devrimci parti ve gruplar ise, saray cuntasına karşı, fiili meşru mücadele ve politik askeri eylemler yoluyla direniş ve savaşımda sözü edilebilir bir pratik sergilemediler. Esasen, yeni siyasi koşulların geride kalacağı, politik mücadele için daha yumuşak şartların oluşacağı günlere değin örgütsel varlıklarını korumayı esas aldıklarını düşündüren bir görünüme büründüler.

Emekçi solun antifaşist-antişovenist birleşik kitle cephesi, binlerle sayılan tutuklamaların yarattığı ağır örgütsel boşluklar ve bu koşullarda yetkili kurullarda olma avantajlarını kötüye

kullanan reformcu kesimlerin pasifize edici etkisi nedeniyle, bağrındaki yüzbinlerce işçiyi, kadını, genci, yoksulu seferber etme yönü zayıf ve tutuk kalsa da, direniş hattında mevzilendi. HBDH ise, özellikle Türkiye kentlerinde henüz beklenen, arzulanan bir savaşı pratiği geliştiremedi, fakat başardığı eylemler ve diriliğini koruyan iradesiyle hem siyasi hem de moral direniş odaklarından biri olmayı başardı.

Antifaşist partilerin büyük bölümü, politik islamcı saray cuntası karşısında sinme, kabuğuna gömülme, fiili meşru mücadeleden uzak durma tutumu sergilediler. ÖDP ve EMEP özellikle mit-daiş koordineli Ankara Garı katliamından itibaren sokaktan çekilir, mevcut güçlerini direniş yöneltmekten uzak durur, emekçi solun antifaşist-antişovenist kitle cephesiyle arasına mesafe koyar ve burjuva sol ittifak çizgisine yönelirken, Güler-Okuyan KP'si bürolara ve sanal medyaya demir attı.

Dergi çevresi biçiminde veya dernekler etrafında örgütlenen değişik gruplar ise adeta tümüyle politik mücadele sahnesinin dışına düştüler.

Antifaşist parti ve örgütler içinde tek ayırıcı duruş Halkevleri'ne aitti. Halkevleri, fiili meşru mücadele temelinde direniş hattında mevzilendi, politik ve moral değer taşıyan sokak pratikleri geliştirdi. Direnişi güçlendirdi.

Ne var ki, savaşın şiddetlenmesi, Türk burjuva devleti ordusuyla HPG arasındaki çarpışmaların boyutlanması koşullarında, kentlerin feda gerillasının polis ve ordu güçlerini hedefleyen bombalı eylemleri, ÖDP'yi, EMEP'i, KP'yi ve ne yazık ki Halkevleri'ni "şiddete karşıtlık" paydasında buluşturdu. İşçi sınıfı ve ezilenler cephesinden bakıldığında, demagojik ve iki ordu arasındaki muharebeler düzeyindeki savaş gerçeğine bütünüyle yabancı, bu gerçekten dehşete kapılmış bir "kınama" yarışına girdiler. Kimisi samimi, fakat son kırıntısına kadar düzeniçi ve oportünist, kimisi saray cuntasının faşist teröründen sakınmak ve kitlelerin geri bilincinin sempatisini kazanmak rezil umuduyla, söylemlerini "halk düşmanlığı" vb nitelermelere vardırıdıkları utanç verici bir pozisyon aldılar.

HDP'nin, meseleyi başka tipte bir koyuşla da olsa, "kınama" salgınının bir parçası olması, bağrında süren sınıf mücadelesinin bir ifadesi, devrimci meşruiyet bilinci ve duygusundan yoksun küçük burjuva reformizminin, birleşik kitle cephesinin politik saygınlığına düşürdüğü bir gölge, ödediği bedellere bir saygısızlık oldu.

Tablonun bütününden hareket ettiğimizde,

1) Hitlervari şok hamleleriyle kısa sürede sonuç almak isteyen Erdoğan ve saray cuntasının, ummadığı süreye yayılan ve sönüp gitmek yerine, derlenip toparlanma hattına giren bir direnişle karşılaşarak, hem Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da, hem de Rojava, Suriye ve Güney Kürdistan'da daha büyük bir çıkmaza girdiğini, bu koşullarda, burjuva mecliste MHP, sokakta ise MHP ve Hizbulkontrayla (ki, hizbulkontra daiş'le özdeştir uzun süredir), bölgede Rusya ile girişmek zorunda kaldığı ittifakla, rejim için yeni krizler mayaladığını,

2) Emekçi solun, direniş ve savaşımın büyütülmesi çizgisi izleyen politik öznelerinin, her iki düzeyde de daha ileri adımlar atma kararlılıklarını koruduklarını,

3) Antifaşist-antişovenist birleşik kitle cephesinin ve HBDH'nin, direniş ve savaşımı büyüterek, mücadele saflarına katılmak isteyen kitleleri cesaretlendirip ileri çekecek bir pratik için gerekli kararlılık ve potansiyele sahip olduklarını,

4) Türkiye cephesinde, Akademisyenler hareketinin, kız çocuklarına tecavüzü yasallaştırma girişimine karşı kurulan güçlü barikatın, 8 Mart'ın, Savaş katliamının yıldönümü ekseninde yükseltelen adalet talepli mücadelenin, basınla dayanışma eylemlerinin, İstanbul-Kartal mitinginin, Kuzey Kürdistan'daki irili ufaklı değişik eylemlerin de haber verdiği gibi, duygu ve düşünce olarak kendini emekçi sol saflarda gören işçilerin, kadınların, gençlerin, aydın ve sanatçıların, kır ve kent

emekçilerinin bağrında mücadele isteği, dinamizmi ve faşist politik islamcı Tayyip Erdoğan'a, onun diktatörlüğünü anayasal hale getirme planlarına öfkenin büyüdüğünü görüyoruz.

5) "Demokrasi" vaadi uzun süredir gündemden kalktı. Tayyip Erdoğan'ın diktatörlük ihtiras ve yönelimi, onun, bırakalım işçi sınıfı ve ezilenleri, burjuva rakiplerini dahi hapishaneye atma, sermayesine el koyma, iflasa sürüklemeye şantajıyla boyunduruk altına alma politikaları en geri kesimlerce görünür oldu. Faşist politik islamcı rejimin zalimlikte, zorbalıkta sınır tanımadığı kanıtı gerek bırakmayacak düzeyde. Kadınlara karşı geliştirilen saray politikaları en küstah ve pervasız biçimlere büründü. İlerici, demokrat akademisyenlere, gazetecilere yönelik işten atma, tutuklama terörü en küçük bir meşruiyet kazanamadı. Politik islamcı yaşam tarzı dayatmalarının aldığı boyutlar tehlikeli bir fay hattı yarattı. Savaş politikalarına ve bunlarla sonuç alınabileceğine bağlanan umutlar çözülmeye başladı. Zenginler-yoksullar uçurumu genişledi ve derinleşti. CHP'nin, AKP politikalarının "milli" destekçiliği çizgisinde yürüdüğü, Tayyip Erdoğan ve onun resmi ve sivil politik islamcı çetelerinin tüm suçlarının ortağı olduğu gerçeği kendini her gün dayatır hale geldi. MHP potansiyel destek güçleri nezdinde bile itibarsızlaştı. Toplumsal adaletsizliklerin vicdanları kanatan örnekleri kendini dörtbir yandan dışa vurur oldu. İşçiler, kadınlar, yoksullar, Kürtler, Aleviler, ulusal topluluklar, gençler, AKP'li olmayan müslüman emekçiler derin bir güvensizlik, endişe ve mutsuzluk içinde. Bunlar gibi sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı bir dizi sonucun koşulladığı özgürlük ve adalet talebinin, burjuva ideolojik hegemonya altındaki yığınlar arasında, onları emekçi sol saflara veya o saflarla duygu birliğine yöneltme dinamiğine dönüşme imkanlarının güçlendiğini sezmek, anlamak, öngörmek için özel bir yetenek gerekmiyor.

Olayların gelişim yönü, 2017'de, sınıf mücadelesinin şiddetleneneceğini, tarafların tüm güç ve yeteneklerini ortaya koymaya adeta zorunlu kalacaklarını, bu açılardan da, 2017'nin, sonraki dönemi derinden etkileyecek bir yıl olmaya aday olduğunu söylemektedir.

Pratiğimiz Ve Devrimci Sorumluluklarımız

Partimizin, 2015 Temmuz'unda sahne alan saray cuntası gerçeğini, saray cuntasıyla birlikte oluşan ve 15 Temmuz askeri darbe girişiminin ardından faşist olağanüstü hal rejimiyle derinleşen yeni siyasi koşulları doğru kavradığı, özgüçlerine ve birleşik cephenin her iki formuna dayanarak direniş ve savaşımın büyütülmesi çizgisinde hareket ettiği somuttur. Yine, sınıf mücadelesinin Rojava ve Kuzey Suriye'de odaklanan gelişimi içindeki devrimci pratik ve kararlılığını sürdürdüğü de denetlenebilir bir veridir.

Yeni siyasi koşullara ve görevlere cevap olma mücadelesinin son bir yıllık döneminde, Yeliz, Ekin, Berfu, Veli ve Ümit yoldaşları sonsuzluğa uğurladık. Sevda yoldaş savaşımın aynı zamanda saray cuntasına karşı yürütüldüğü Rojava cephesinde ölümsüzleşti. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da çok sayıda kadın ve erkek komünist gözaltına alındı, işkenceden geçti, onlarcası tutuklandı. Ölümsüzlerimizin uğurlamalarında, karşı karşıya kaldığımız ev ve kurum baskınlarında, esir düşülen anlarda, polis sorgularında, mahkemelerde ve hapishanelerde direniş ve savaşımı büyütme çizgimiz ışıldadı. Fiili meşru mücadelede belirli bir düzey yakaladık. Antifaşist-antişovenist birleşik kitle cephesinde mücadeleyi ileriye taşıyacak öneriler sunduk, pratikte buna uygun bir tavır içinde olduk. HBDH içindeki görevlerimizi yerine getirmek için içten ve kararlı bir emek sergiledik. FESK'in kent gerillasının politik askeri görevlere cevap olabilmesi için koşullarımızı zorladık. FESK Kürdistan Kır Birliği'yle, Kuzey Kürdistan'daki mücadeleye askeri biçimlerle katılma sorumluluğumuza cevap olmaya yöneldik. Rojava'da savaş yangınının içinde bedeller ödeyerek yürümeye devam ettik. Şengal'de mevzilerden kopmadık. Medya Savunma Alanları'ndaki Akademimiz inkarcı sömürgeciliğin ikinci yılını yarıl原因an hava saldırılarına rağmen çalışmalarını kesintisizce sürdürdü.

Partimiz politik netlik ve devrimci kararlılık içinde. Bedel ödeme çıtası yüksek. Feda ruhu diri ve gelişmeyi sürdürüyor. Siyasi faaliyetlerini sınırlama, siyasi çalışma alanlarını daraltma yönelimine

girmedir. Tersine politik mücadele düzeyini yükseltme, çalışmalarını yeni alanlara taşıma, yeni cepheler oluşturma ısrarında oldu. Kendini amaçlaştırmama, meselelere politik mücadelenin ihtiyaçlarından, kitlelerin sorun, talep ve özlemlerinden bakma pratiği canlı. Fakat bu tablo yeterli bir ölçü değil.

Ölçü, politik eylemimizin *günümüzün politik ihtiyaçlarına uygun bir pratik düzeye ulaşamadığı, bu pratiği, geleceğin daha büyük ve kapsamlı görevlerine hazırlığa dönüştürüp dönüştüremediğimizdir*. Bu konuda kendimizden memnun olmayı gerektirecek bir durumda değiliz. Hedeflediğimiz yüksekliğe ulaşamadık. Tüm başarı, emek, cüret ve kararlılığımıza karşın, fiili meşru mücadele cephesinde ön açıcı ve sürükleyici bir pratik üretmede yetersiz kaldık. Politik askeri cephede siyasi ve moral bir kuvvete dönüşme adımlarını atamadık, sınıf savaşımının ihtiyaçlarına ve halklarımızın beklentilerine cevap olamadık. Özgür ajitasyon ve propaganda çalışmalarını ve milisi etkinleştirme tempomuz düşük kaldı. Başkaca cephelerimiz de, kendilerine özgü yetersizlikler içinde oldular.

Bunların üstesinden gelmek zorundayız. Geleceğiz.

Hangi cephede mücadele ediyor olursa olsun, bütün parti örgütleri, parti üyeleri, yerel kadrolar ve profesyonel devrimciler, bu *"üstesinden gelme"* eyleminin neresinde bulunduğunu, onu neresinden tamamlamaktan sorumlu olduğunu kendisine sormalıdır.

Partimiz, örgütlerinin ve cephelerinin bütünlüğünde cisimleşir. Yeni politik koşulları anlayıp ona cevap olmaya odaklanmayan, değişim, yenilenme iradesi sergilemeyen, "dünkü" tarzı ve temposuyla sınırlanan, büyüyen, zorlaşan, çeşitlenen politik ve örgütsel görevlerin, ihtiyaçların gerektirdiği adımları atmayan örgüt ve birey, partinin, yetersizliklerinin *"üstesinden gelme"* eylemini sınırlar, yavaşlatır, sekteye uğratar. O nedenle de, dışındaki örgütlerden, kadrolardan, üyelerden veya genel olarak partiden politik ihtiyaçlara göre mevzilenme, disiplin, hız, yaratıcılık, cüret, atılım, başarı beklemek, bu temelde eleştiricilikte kimseye sıra vermemek, fakat kendisini böyle ölçülere vurmamak biçimindeki çürütücü ideolojik hastalığa karşı tüm parti örgütlerinde devrimci eleştiri ve özeleştiri harekete geçmelidir.

Berçem ve Ekin yoldaşların ölümsüzleşmelerinin ardından, PS'nin "Faşist Politik İslamcı Saray Cuntasına Ve Cellatlarına Cevap" başlıklı başyazısında şöyle deniyordu: *"Berçem ve Ekin yoldaşlar, Suruç'un ardından örgütledikleri değişik eylemleri, imkanları daha zengin bir tekniği kullanma ve düşmana, bir otobüs dolusu polisi hedefleyen bir darbe vurmaya yönelme düzeyine yükselterek, hemen ardından etkili olacak yeni bir eylemin istihbarat çalışmasını başlatarak ve yine tüm dezavantajlarına karşın parti üssünü bir silahlı direniş mevzisine dönüştürerek döneme cevap olmaya odaklandılar. Bu eylemleriyle bütün partiye, tek tek tüm komünistlere **yeni dönemi yeni ölçülerle kazanabiliriz** mesajını ilettiler."*

Yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurlayışımızın üzerinden geçen bir yıllık dönemde, politik mücadelede, örgütsel yaşamda, yoldaşlıkta, görevle ilişkilenişte, ideolojik duruşta, yeni siyasi koşulların gerektirdiği "yeni ölçüler" geliştirdik mi? Yoksa kendimizi tekrar etmeye, bulunduğumuz yerden bir adım ileri gitmemeye, fakat başka yoldaşlardan, örgütlerden, cephelerden ve bir bütün olarak partiden başarılar, hem de daha büyük, daha etkili başarılar beklemeye devam mı ettik? Bu soru tüm örgütlerimizde bir devrimci gerilim yaratmalı, politik ve örgütsel çalışmalarını değerlendirmelerine kılavuzluk etmelidir.

Partimiz, belirli politik düğümlerin çözümüne aday bir yıl olacağı görünen 2017'de, zayıflık ve yetmezlikleriyle mücadeleyi sıkıca yürütmek, mevcut güç, imkan ve yeteneklerini en yüksek verimle değerlendirmek, kendi gelişimini daha yetkin biçimde yönetmek yolundan yürüyecek, başarı için, özeleştiri ve yenilenme silahlarını en etkin biçimde kullanacaktır.

Saray Faşizmine Direnişte Halk Milisi

Devrimci Strateji Ve Partizan Savaşı

Komünist öncü, devrim mücadelesinin gelişim ihtiyaçlarına yanıt vermesi ve elindeki güçlere uygun olması kaydıyla, her türlü mücadele araç ve biçimini kullanır. Partizan savaşı, silahlı mücadelenin bir biçimidir ve MLKP'nin devrim stratejisinde ele alınmıştır.

Askeri ve fiziki açıdan henüz daha güçsüz olanın kendisinden daha güçlü olana karşı yürüttüğü bir mücadele biçimi olarak partizan savaşı, küçük birliklerin esnek, yaygın ve hareketli savaş tarzına dayanır. Partizan savaşı, düşmanın ana güçleriyle cepheye karşı kaşıya gelmeksizin, ani vuruşlar yapıp onu siyasi ve fiziki olarak yıpratmayı, onun geri hatlarını hedeflemeyi, ileri ve geri hatları arasındaki bağlantıyı koparmayı temel alır. Düşmanla cephe savaşına girerek zafer kazanabilecek büyüklükte bir orduya dönüşmek için güç toplamaya hizmet eder. Partizan savaşının güçleri ikiye ayrılır: birincisi, düşmanla politik-askeri mücadeleyi profesyonelce sürdüren ve saldırı gücünü meydana getiren gerilla, ikincisi de, çok daha kitlevi örgütlenen ve savunma gücünü oluşturan milis.

Antiemperyalist demokratik devrim stratejimiz, Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin, nihayetinde topyekün kent ayaklanmalarının tayin ediciliğiyle, ama aynı zamanda bir iç savaştan ya da iç savaşlar serisinden geçerek ve nispeten uzun süreli bir karakter taşıyarak zafere ulaşacağını öngörür. Bu, devrimci gelişmenin düz bir çizgi izlemeyeceği, topyekün halk ayaklanmasının tek bir çarpışmadan ibaret olmayacağı, devrimin bir dizi iç savaş ve ayaklanmalar ile bunlar arasındaki “nefes molaları”nın toplamı olarak gerçekleşeceği anlamına gelir.

Devrimimizin işte bu muhtemel gelişim seyri içinde partizan savaşı, Türkiye ve Kürdistan'da, kentler ve kırlarda, devrimin öznel şartlarının olgunlaştırılmasının, iç savaş için güç biriktirilmesinin ve kentlerde silahlı halk ayaklanmasının güçlerinin toplanıp hazırlanmasının, ayaklanmalar arası dönemlerde bu güçlerin yeniden bir araya getirilmesinin, bütün bu stratejik görevlerin başarılması için devrimci iradenin özel rolünü oynamasının önemli bir aracıdır. Devrimci süreç kitlelerin yasal ve yasadışı, barışçıl ve şiddete dayalı, silahsız ve silahlı çeşitli biçimler alan mücadelelerinin zengin bir bileşkesi olarak ilerleyeceğine göre, partizan savaşı bu mücadelelerin geliştirilmesinin hizmetindedir.

Buna bağlı olarak milis, sömürgeci faşist rejime karşı birleşik halk direnişinin daha etkin biçimlerinin ve kitlelerin doğrudan devrimci şiddet eylemlerinin gerçekleşme kanalının örgütlenmesi olduğu gibi, işçi sınıfı ve ezilenlerin ileri kesimlerinin topyekün kent ayaklanmalarına eylemli hazırlığı ve patlak veren ayaklanmaları ileriye taşıyacak kitlesele silahlı güçlerin oluşumu anlamına da gelir.

Aktif Savunma Taktiği Ve Halk Milisi

Faşist politik islamcı saray cuntasının DAİŞ eliyle gerçekleştirdiği kitle katliamları ve özellikle 15 Temmuz'u takiben alabildiğine tırmandırdığı devlet terörü karşısında, antifaşist ve demokratik kitle hareketleri geriye çekiliyor. Buna rağmen, yapısal rejim krizi bütün güncel dışavurumlarıyla sürüyor ve doğrudan bir yenilgi yaşamaksızın geriye çekilen kitlelerdeki mücadele dinamikleri içten içe varlığını koruyor. Devrimci durum devam ediyor. Siyasi olayların gidişatında iç savaş öğeleri birikirken, politik islamcı faşist diktatör Erdoğan, gerek rejimin silahlı güçlerinin tekrar dizayn edilmesini gerekse AKP tabanı içinde sivil vurucu sokak çetelerinin örgütlenişini hızlandırıyor.

Silahlı ve yasadışı biçimlerin, mücadelenin şiddete dayalı yöntemlerinin ağırlıklarının arttığı bu dönemin koşulları, komünist öncüden, bu nesnel gerçekliğe uyumlu mücadele araçlarını ve

örgüt formlarını çok daha etkin kullanmasını, örgütsel yapılanışını buna adapte etmesini istiyor. Dolayısıyla milis örgütlenmesi, mücadelenin içinden geçmekte olduğumuz döneminin gerektirdiği başlıca örgüt biçimlerinden biri olarak, bugün daha da büyük bir politik önem kazanıyor.

Erdoğan sultasına karşı olan antifaşist kitleler, mücadele sahnesinde daha güçlü yer almak için devrimci ve komünist öznelerin direniş eylemlerinden, militan öncü duruşlarından moral ve cesaret almaya ihtiyaç duyuyorlar. Bu dizginsiz faşist devlet terörüne karşı durmanın en etkili yolunun mücadelenin şiddete dayalı biçimlerini kullanmakta somutlaştığını seziyorlar, deneyimlerinden anlıyorlar. Açık ki, kitlelerin devrimci ve komünist öznelerden beklediği böyle bir direnme pratiğinin ortaya konulamadığı her durum, bunun sözünü edip de eylemini gerçekleştirmeyeni berbat bir oportünist tutarsızlığa itmekle kalmayacak, geriye çekilen kitlelerdeki duraksamanın derinleşmesine ve mücadelecî dinamiklerin sönüp gitmesine de kapı açacaktır.

Faşist politik islamcı saray cuntası karşısında aktif savunma taktiğini uygulamanın, en basit ifadeyle “diktatöre karşı direniş ve zafer” yolunu döşemenin kritik bir halkasını, şimdi halk milisinin en yaygın şekilde örgütlenmesi oluşturmaktadır. Halk milisi, emekçilerin ve ezilenlerin ileri bölüklerini bünyesine alan öz savunma örgütlenmesidir. Faşizme karşı direnişin yerel alanlardaki militan gücü, şiddet araç ve yöntemlerini kullanan kitlevi karakterli örgütüdür. “Gündüz külahlı gece silahlı” insanlardan meydana gelen mücadele grubudur.

Halk milisi grupları, saray faşizminin resmi veya sivil uzantılarını hedefleyen şiddet eylemleri gerçekleştirmekten antifaşist kitle hareketinin güvenliğini sağlamaya uzanan bir yelpazede işlevsel olacaktırlar. Bu işlevsellik, bazen bir emekçi mahallesinde karşıdevrimci odak niteliğindeki AKP temsilciliği veya DAIŞ uzantısı derneğin dağıtılması, yerine göre bir TOMA'nın işleme kılınması, sıklıkla polis saldırılarına karşı politik kitle gösterilerinin öncü tarzda savunulması ya da okullardaki sivil faşist grupların şiddet araçlarıyla yanıtlanması, kimi zaman bir muhbirin cezalandırılması, bazen de bir emekçi mahallesinde özgür gösteri düzenlenmesi şeklinde gerçekleşecektir. Yani halk milisi, politik sınıf savaşımının güncel sorunlarında kendi dilinden konuşacak, kendine özgü biçimlerde direniş pratiği sergileyecektir.

AKP teşkilatları ve yöneticileri ile Osmanlı Ocakları, MHP teşkilatları ve yöneticileri ile Ülkü Ocakları, polis karakolları ve araçları, dernek görünümünde olan DAIŞ uzantısı örgütlenmeler, DAIŞ'e bağlı işyerleri, halk düşmanı işlere kalkışmış muhtarlar ve belediye personeli, sarayın kayyumları, faşizmin işbirlikçileri ve muhbirleri, saray güdümlü yayın organı temsilcilikleri, tacizci ve tecavüzcü kişi ve kurumlar, öğrencilere faşist baskı uygulayan lise müdürleri, iş cinayetlerinden sorumlu patronlar gibi çok çeşitli örneklerde somutlaşan aktif karşıdevrimci güçler, milisin devrimci şiddet eylemselliğinin hedefine girecektir.

Halk milisinin her yerel direniş pratiği, saray faşizminin yaratmaya çalıştığı “direnilemez, başarılamaz” ruh halinin yayılmasını engelleyen, direnişe eğilimli ama öncü-sürükleyici bir pratik bekleyen kesimleri mücadele saflarında mevzilendirmenin önünü açan, kitlelere kararlılık ve güven aşılayan bir rol oynayacaktır. Ve bu direniş pratiklerinin toplamı, genel düzlemde, hem faşist saray diktatörlüğünü siyaseten yıpratacak, hem de antifaşist kitle hareketinin yeniden canlanıp direniş hattında büyümesinin kaldırıcı olacaktır.

Halk Milisinin Yapısı

Antifaşist kitlelerin diri ve enerjik bütün ögeleri halk milisinin potansiyel güçleri olarak değerlendirilmelidir. Milisi meydana getirecek olanların kendi iş ve yaşam alanlarını terk etmeleri söz konusu olmaz, bilakis bu insan topluluğu kendi günlük ortamında milisleşir ve direnişe katılır. Üç kişilik bileşimlerle, esnek ve kapsayıcı tarzda oluşturulacak milis gruplarının başlıca insan kaynağı, hiç kuşkusuz, emekçi semt gençliğidir. Demektir ki, halk milisinin en hızlı örgütleneceği ve en fazla yayılacağı alan öncelikle mahallelerdir. Fakat halk milisi, elbette emekçi mahalleleriyle sınırlı kalmayacak, okullardan işyerlerine kadar her yere yayılması hedeflenecektir. Ve yine, kadın

özgürlük milisi, Kızılbaş-Alevi milisi, öğrenci milisi, işçi milisi gibi çeşitli toplumsal ve siyasal mücadele dinamiklerine özgü özsavunma birlikleri kurmanın politik yol gösterici değeri de büyük olacaktır.

Halk milisi örgütlenmesi, genel ve yerel düzeylerde yasal veya fiili meşru mücadele biçimleriyle kendini ortaya koyan antifaşist kitle hareketinden yalıtık ele alınamayacağı gibi, bizzat bir kitle hareketi formu olarak da düşünülmelidir. Zira milis, komünist ve devrimci öznelerin örgütlü güçleriyle sınırlı bir örgüt modeli değildir. Halk milisinin, pratikte kendiliğinden kitlesel karaktere bürüneceği beklenemez ve başlangıç noktasını partinin savaştan hazır tabanını milisler halinde örgütlemesi ya da diğer devrimci öznelerle beraber milis çekirdekleri kurması teşkil eder, fakat antifaşist kitlelerin diri ve bilhassa genç kesimini kendi saflarına çekmesi kesinkes amaçlanır. Kürdistan'da özyönetim ilan edilen ilçelerden her birinin YPS (Yekîneyên Parastina Sîvîl) adı altında yüzlerce kişiden oluşan milis birlikleriyle savunulması ve bu özsavunma sürecinin toplam sayısı onbinlere varan milisin kahramanca direnişi üzerinde yükselmesi gerçeği, halk milisinin bir silahlı kitle hareketi biçimi olarak gelişmesinin henüz bütünü tazeliğini koruyan örneğidir.

Kısaca vurgulanacak olursa, bugünün meselesi, milisi yalnızca özel ve dar bir yeraltı yapısı olarak örgütlemek değil, bunun çok ötesinde, fiili meşru mücadele cephesinde boy gösteren elverişli antifaşist halk dinamiklerinden gitgide büyüyecek bir halk milisi ağı inşa etmektir. Bu milis gruplarının bazıları doğrudan MLKP'ye, bazılarıysa Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ne veya yerelde örgütlenecek birleşik direniş komitelerine bağlı olabilir.

Her halk milisi grubunun, hiçbir şekilde mükemmelleştirmeden ve idealize etmeden, asgari bir politik ve teknik donanım edinmesi hedeflenmelidir. Bu, milis bileşenlerinin molotof hazırlamak, tabanca kullanmak gibi temel teknik konularda pratik eğitimlerden geçirilmesini kapsar. Ama aynı zamanda, politik bakımdan hangi tip düşman hedeflerinin öncelikli olduğunun, grup içi iletişimin güvenli tarzda nasıl sürdürüleceğinin, bir eylem planı hazırlarken nelerin dikkate alınacağını, amaca uygun bir zıllanın nasıl yapılacağını grup üyelerince kavranmasını sağlayacak basit eğitimleri de içerir.

Kurulacak milis gruplarının sürekli hareket halinde tutulmasına dayalı bir çalışma ve mücadele tarzı hayati önemdedir. Milis, bekleyiş ruh haline kapılmamalı ve durmaksızın önüne iş çekmeli, küçük ama süregelen vuruşlar gerçekleştirmeye odaklanmalıdır. Milis grubunun hareket halinde olması, faşist bir düşman hedefine yönelik devrimci şiddet eylemi planlayıp yapmak kadar, basit eğitimleri, istihbarat işlerini, malzeme teminini, özgür ajitasyon çalışmalarını, ev ve araç gibi olanakların hazırlığını veya zıll yerleri ayarlanışını da kapsayan bir bütünsellikte anlamlandırılmalıdır.

Komünist öncünün devrimci iradesi, politik islamcı faşist diktatör Erdoğan karşısında halklarımızın direniş mevzilerini çoğaltma ve güçlendirme görevinin başarıyla yerine getirilmesinde cisimleşmelidir. Burada halk milisi, gelişip yaygınlaştığı oranda, hem işçi sınıfı ve ezilenlerin birleşik antifaşist direnişinin buzcıran gücü, hem de komünist öncünün politik-askeri cephesi ve gerilla birlikleri için büyük bir savaştı kaynağı olacaktır.

"Kırkinci İş" İçin Çifte Mesai

Komünist kadınlar olarak çifte devrim istiyor, çifte devrime inanıyoruz. Kadın devrimini içermeyen bir toplumsal devrimin ayakta kalamayacağını biliyoruz. Kadın devriminin, kadın özgürlüğünün, toplumsal cinsiyet çelişkisinin çözümünün ve cins ayrımsız dünya düşünün yolunun ise sosyalizmle açılacağına inanıyoruz. Ve bu çifte devrimin öncü özneliriyiz. Öyleyse çifte mesai de yapacağız. "Tek görevimiz" kadın cephesi olsa bile, yine de çifte mesai yapacağız. Devrimin, özellikle de kadın devriminin olağan bir çaba istediğini kim söyledi bize?

"Kırkinci İş" Kavgası Neyin Kavgası?

Yanlış biçimde "tek işi kadın çalışması olan" kadın yoldaşlar olarak ifade edilen, kadın özgürlük cephesinin özgün alan ve örgütlerinde çalışma yürüten kadın yoldaşlar dışında, yoldaşların ezici çoğunluğu, kadın çalışmasının "kırkinci işleri" olduğunu, diğer görevlerin yanı sıra, bu cephede bir faaliyet yükseltmenin imkansız olduğunu, KKÖ örgütlerini, hücrelerini toplamaktan, kadın özgürlük sorunu üzerine yazıp çizmeye, kadın özgürlük mücadelesi raporlarının hazırlanmasından, kendi mücadele alanında kadın eksenli gündemlerin siyasal pratik konusu yapılmasına dek çok çeşitli görevlerini de bu nedenle yürütemediklerini tartışıyorlar.

Ne yazık ki, "kırkinci iş" tanımı, bir duruma tepkiyle geliştirilen bir tanımlamadan öteye geçiyor. Gerçekten de, birden fazla işi olan pek çok kadın yoldaşın görev listesinin en sonunda duruyor kadın özgürlük mücadelesi. Örneğin ikinci, beşinci, yedinci sırada olabilecekken kırkinci sırada oluyor, son sırada oluyor. Oysa pek çok yoldaşın somut görevleri gerçekliğinde hiç de böyle olması gerekmiyor. Pek çok yoldaş açısından, kadın özgürlük mücadelesi görevlerini daha alt sıralara itmek, bir zorunluluk değil, bir tercihin sonucu olarak geliyor. Kadın yoldaşlar, bazen parti organındaki diğer yoldaşlarla bu konuda dövüşmekten kaçındıklarından, bazen de düpedüz kendileri istemedikleri ya da önemsemediklerinden, başka türlü bir planlama geliştirmeye dahi yönelmediklerinden bu görevler son sıraya düşüyor. Pek çok durumda kendileri de, kadın özgürlük cephesindeki pratik duruşlarını, bir kadronun başarısının en son ölçütleri arasında görüyorlar. Faşist politik islamcı diktatörlük koşullarında toplumsal cinsiyet çelişkisinin bu derece keskinleştiği ve kadın özgürlük mücadelesinin dünden de farklı roller üstelenebileceği bu dönemde bile, kadın özgürlük cephesindeki görevlerini görece önemsiz sorumluluklar arasında ele alıyorlar. Böylece kendi alanlarında, kadın kitleleri karşısındaki sorumlulukların yerine getirilmesi, "kadın gündemlerinin" kıyıya köşeye itilmeden sorumlucu ele alınması, "kadın gündemlerine" pozitif ayrımcılıkla özel olarak eğilinmesi konularında kavga gücü, eleştiri gücü, görev düşünme, somutlama, organın önüne koyma gücü en alt düzeyde kalıyor.

Bu görevin "kırkinci iş" olarak yürütülemeyeceği, bu alana kadro ayrılması gerektiği tartışmaları yürüten yoldaşların, doğal olarak, kendi çalışma alanında kadın kadro yetiştirme ve esasen bu şekilde görevlendirilmek üzere aktarmaya yoğunlaşması gerekirken, kendi tezinin mantıksal sonucu, kendi fikrinin gerektirdiği tutarlı devrimci eylem buyken, böyle bir pratiğin ortaya çıkmaması neyle izah edilmeli peki? "Tek işi kadın çalışması olan kadın kadrolar" partinin çok değişik mücadele cephelerinde yetiştirilmeyecekse nerede yetiştirilecek? Değişik cephelerden kadın yoldaşlar bu sorunu önüne çekmeyecekse kim çekecek, parti veya kadın örgütü, alana aktarılacak kadroyu nereden bulacak?

O zaman, söylemi ve eylemi arasında tutarsızlık gelişen bu kadın yoldaşlara şu soruyu yöneltmek kaçınılmaz hale geliyor:

"Tek işi kadın çalışması olan" kadın kadrolar kavgasını, kadın özgürlüğü için daha fazlasını yapma koşullarına sahip olmak için mi, bu duyguyla ve bu tutkuyla mı, yoksa olabilecek en az şeyi yapma amacıyla mı veriyorsunuz? Partinin kadın özgürlük pratiğini artırması mı, sizin kadın özgürlük cephesindeki görevlerinizin azaltılması mı bu tartışmanın amacı? Bu kavga, "evet, biz bütün cephelerdeki çalışmalarımızla bu mücadeleyi ve bu mücadelenin özel örgütlerini

beslemeliyiz" kavgası mı, "iş bu olanlar başının çaresine baksın" kavgası mı? "Ben bu cephede bir taşı kaldırmak istemiyorum, benim için başkaları kaldırsın" mücadelesi mi, yoksa "ben elimden geleni yapıyorum, ama yetmiyor, şu şu biçimlerde desteklenmesi lazım" mücadelesi mi?

Öncelikle sorunu doğru tarif etmemiz lazım. Kadın yoldaşların kadın özgürlük mücadelesini büyütmedeki zayıflıkları, her şeyden önce kendilerini bu cephede ortaya koyuş tarzıyla ilgilidir. Sorunu dışımızda açıklamakla varacağımız bir devrim yok. Kadın devrimi amacına bağlılık, komünist kadınlardan kuşkusuz şimdikinden farklı bir pratiği bekliyor.

Neden çifte mesai?

Daha fazla sayıda kadın yoldaşın, esasen kadın kitleleri arasında komünist çalışmayı yürütmekle görevlendirilmesine ihtiyaç var. Bu şüphe götürmez. Ancak, tartışmamız bakımından daha önemli olan soru şu: kadın özgürlük cephesinin özgün çalışma alanlarına kadın kadro aktarımı, kadın özgürlük cephesindeki görevlerin yürütülmesi için yeterli mi?

Başlıca görevi kadın kitleleri arasında çalışma yürütmek olan kadın yoldaşların sayısını artırmak bile, kadın devriminin öncü siyasal öznesinin örgütlenmesi bakımından yeterli değildir. Başka bir deyişle, farklı cephelerdeki kadın yoldaşların, çifte mesai tartışmasını, kadın özgürlük mücadelesinin görevlerini üstlenmeleri yönündeki tartışmaları, bugün bu cephedeki kadrolarımızın yetersiz olmasından kaynaklı konjonktürel bir durum olarak algılamaları başlı başına yanlıştır. Özel olarak bu cephede görevlendirilen kadın yoldaşların sayısı çok olsa, bu kadın özgürlük cephesinden siyaset yapma gücümüzü geliştirir, kitleselleşmemizin önünü açar, değişik alanlara kadın kadrolar ve savaşılar yetiştirecek bir havuz işlevi görür ve kuşkusuz kadın özgürlük pratiğimizi, bu cephedeki siyasi etkimizi de büyütür, erkek egemen faşist sömürgeci rejim karşısında somut kazanımlar elde etmemizi sağlar. Ancak sadece bu şekilde bir kadın özneleşmesi ve iradeleşmesi, hele de kadın devriminin öncü siyasal öznesinin ideolojik, teorik, siyasal ve örgütsel olarak inşa edilmesi mümkün değildir. Komünist kadınlar bu şekilde iradeleşemez.

Günün devrimci görevleri, toplumsal mücadelenin büyütülmesi, faşist politik islamcı saray cuntasının yenilgiye uğratılmasının kritik araçları arasında milis mi var? Kadını miliste iradeleştirmek için, milis çalışmasıyla ilişkili bütün kadın yoldaşlar bir yol önerecek, arayacak, bulacak.

Kadın özgürlük cephesinin kitle çalışması ve fiili meşru mücadele ayağında kadın kadrolara mı ihtiyaç var? Her şeyden önce kadın yoldaşlar, kendi alanında bu cepheye uygun kadınlara ulaşılması, kazanılması, yetiştirilmesi çabasında olacak, bu cepheye aktarmada atak olacak, organında kavgasını verecek, çalıştığı cephede olası zayıflamaları göze alacak.

Gerek kadın özgürlük gündemli, gerekse başkaca ideolojik-teorik konularda cins bakış açısından üretimler mi gerekiyor? Kadın yoldaşlar uykudan, dinlenmeden vazgeçecek, planlamada hem disiplinli hem de pozitif ayrımcı olacak, organdaki erkek yoldaşlarla görevlerini paylaşacak, kolektif planlamanın gündemine getirecek, ama bu ihtiyacı yanıtlamanın bir yolunu bulacak.

Dönemin en önemli devrimci görevleri bağlamında kampanya mı yürütülüyor? Kadın yoldaşlar bu kampanyayı cins bakış açısıyla ele alacak, siyasal açıdan da, örgütsel açıdan da kadın özgürlük mücadelesini büyütmeye kampanyanın hangi olanakları sunabileceği üzerine düşünecek, planlamalarda hesaba katılmasını sağlayacak.

Yeni kadınlar kazanarak, örgütleyerek, parti organlarında kavga ederek, erkek yoldaşlarla mücadele ederek, kadın yoldaşlarla mücadele ederek, kısacası, kendi alanının özgünlüğünde her ne biçime denk düşüyorsa o şekilde "kadın çalışması" yaparak, çifte mesai yaparak, çifte eleştiri yaparak, çifte özeleştiriyi yaparak görevler hayata geçirilecek.

Kadının görev bilinci ve meşruiyet bilinci

Komünist kadınların kadın meşruiyet bilinci ile kadın görev bilinci el ele yürümeli. Talepkar, istemede cüretli, kadın özgürlük cephesinde dört başı mamur ilerleyen bir pratik beklentisini dile

getiren, ancak görev çıkarmada ve görevleri hayata geçirmede zayıf bir meşruiyet bilinci de, görevleri hayata geçirmede sade, ancak alanın ihtiyacı olan kadroların, pozitif ayrımcılık uygulamalarının, pratik görevlerde atılganlığın talep edilmesinde zayıf yoldaşların görev bilinci de çalışmaların ilerletilmesinde yeterli olmuyor. Birincisi, müzmin muhalefete ve tutarsız lafazan duruşlara, ikincisi ise iç mücadele zayıflığına, kaba eşitlikçiliğe, cins eksenli bakış açısının kaybına neden oluyor.

Biz bir muhalefet grubu değiliz. Biz erkek egemen düzeni yıkmayı amaçlıyoruz. Önderlik bilinci yol açmayı gerektirir. Özneleşme iradesi tek başınlığı taşımayı gerektirir. Ama tüm bunlar da çok düşünmeyi ve çok pratikleştirmeyi gerektirir.

Komünist kadınlar, "kadınlar için bir şeyler yapmayı" yaşamsal ihtiyaç haline getirmeli. Kadınlar için ve kadınlar adına fedakarlık yapmak, risk almak, kendi özgürlüğü için kadınların özgürlüğüne adanmak, değer ölçülerini esasen kendisinin belirleyeceği, yolunu esasen kendisini açacağı, düşünsel emek vereceği, planlama yapacağı, kendi başına ve sadece kadınlar için ayakta duracağı bir çalışma olarak, bir komünist kadının genel anlamda da özneleşmesi için çok hayati.

Pek çok kadın komünist, kadınlar için ve kadınlar tarafından bir "yeni yol açılması" macerasına boylu boyunca kendini yatırmak yerine, erkeklerce şekillendirilmiş ve deneyimlenmiş, hatta yer yer de düpedüz erkek egemen olan siyaset eksenlerinin güvenli limanlarında, denenmiş yolları yürüme ve bir tür 'ebeveynlere sahip olma duygusuyla' var olmayı tercih ediyor. Kuşkusuz kadın komünistlerin devrimci mücadelenin her görevine talip olma cüreti küçümsenemez ve kendini çok değişik alanlarda ortaya koyma cesareti, kadın eksenli siyasetten uzaklaşma biçiminde algılanamaz. Ancak alışılmış olmayan, yeterince tarihsel birikim elde edilmemiş olan, büyük başarısızlıklarla sonuçlanabileceğini ya da emeğimizin ve ürettiklerimizin küçümsenmesiyle, yeterince takdir edilmemeyle karşılaşabileceğini bildiğimiz bir görev alanından kaçınma, buraya emek vermeme eğilimiyle güçlü bir mücadele geliştirmemiz şart.

Bu, komünist kadınlar bakımından farklı tipte bir cesaret sınavı. Bizim için bunu başarak kimse yok. Kadınlar olarak, kadınlar için yürümek ve başarmak istiyor muyuz? Çabalarımızın değerini cins eksenli ölçülerle tartmaya hazır mıyız? Ödülü sadece kadınların özgürlüğü olacak görevlere talip miyiz? Güvendiğimiz erkek yoldaşların özel takdirini beklemeksizin de ömrümüzü bir şeylere yatırmaya evet mi? Buralarda kendimize yeterince cesaretle sorular sormak zorundayız.

Çifte devrim için, çifte mesaiyi, üzerinde hareket ettiğimiz, yıkmaya ve değiştirmeye çalıştığımız gerçekliğin bir verisi olarak ele almamız gerekiyor. İnsan tarihi kendisi yapar, ancak verili bulunduğu koşullar altında. Kadınlar bakımından, çifte mesai zorunluluğu, verili koşuldan, nesnel gerçeklikten ötesi değil. Milyon kere kızsak ve öfkelensek, milyon kere kaçsak da, aynı çifte devrim ihtiyacıyla ve aynı toplumsal cinsiyet bölünmesinin, parti safları genişledikçe daha da genişleyen yansımalarıyla karşı karşıya olacağız. Çifte mesai zorunluluğunu reddetmek, kaba eşitlikçiliğin görünümülerinden biri yalnızca. Eşit olmadığımızı biliyoruz, eşit çalışarak da başaramayız. Bu gönüllü eşitsizliğin karşılığıysa özgürlük. Yani tarih bize "reddedilemez bir teklif" sunuyor. Her alanında, her cephesinde, her çarpışmasında aklımızı ve irademizi var ettiğimiz, rengimizi verdiğimiz bir toplumsal mücadele için, çifte devrim için, çifte mesaiden başka yol yoksa eğer, o zaman çifte mesai yapıp yapmamak, erkek egemen düzenin sürmesi ya da bitmesi yönünde bir tercih sorununundan ibaret. Komünist kadınların özeleştirilme temelde kendi tercihlerini gözden geçirmeleri ve özgür kadın duruşunu cins mücadelesini pratikleştirme cesareti düzleminde geliştirmeleri tarihsel ve güncel bir zorunluluk.

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Ağıt Ve Slogan

FESK Kürdistan Kır Birliği'mizin kuruluşunun duyurulmasından sonra kulağım oradan gelecek eylem haberlerindeydi. Bizimkiler Munzurlar'daydı ve oradan da UMUDUN sesi, soluğu yükselecekti. Birleşik güçlerle birlikte yapılan her eylemde umudumuz perçinleniyor ve sokaklardaki adımlarımıza ayrı bir güven geliyordu. Zira kavga için açılan her yeni cephe ve kazanılan her mevzi, devrimci kararlılığımızın ve iyimserliğimizin de aynası oluyordu.

Kulağım eylem haberlerinde olsa da, yüreğim şarkıda dendiği gibi "kirişte" idi. Dersim'de gerilla eylemleri ve şehadet haberleri her dönem peşpeşe gelmiştir. Bu hayat ve kavga bilgisi oradaki çatışma ve operasyon haberlerine daha bir dikkat kesilmeme neden olmuştu. Ve çok geçmeden Devrim ve Baran yoldaşların ölümsüzleştğini öğrendik. Önce şehadet haberleri, ardından da isimleri ve resimleri yansıdı basına. Cenazelerini almaya gidenler arasındaydım. Her anı burada sizinle paylaşmak istesem de, buna gücüm yetmez, biliyorum. Ekin ve Berçem yoldaşların cenazelerini aldığımızda ve tabutları hazırlanırken onları gördüğümde anlamıştım, cansız kalmış yoldaş bedenini görmek, dokunmak başka hiçbir duyguya benzemiyor. Acının ve öfkenin en saf halini yaşıyor insan.

Adli Tıp'ta aileyle yan yana, polislerin tacizleri altında yoldaşları tabuta yerleştirirken, yoldaşları bir an önce oradan, onların elinden alma isteği ile en yakınımızdaki katillerden hesap sorma isteği iç içe geçiyordu. Belki de o an en büyük hesap sorma pratiği ölümsüzlerimizin bedenlerini ve umutlarını omuzlamamızdı.

Yoldaşları Elazığ'dan Dersim'e getirene kadar kaç arama noktasından geçtiğimizi, kaç katille yüz yüze geldiğimizi unuttuk. Ama taşıdığımız emanetin ağırlığını ve yol boyunca ettiğimiz yeminleri unutmadık.

Dersim'de son arama noktasını geçip Ovacık'a doğru yol alırken, gördüğüm her şeye, Munzur suyuna, dağlara, kayalıklara yazılmış sloganlara, hala indirilememiş HBDH pankartına, çeşmelere, ağaçlara ve yapraklara hep Devrim ve Baran yoldaşların gözleriyle bakmaya çalıştım. Birçok yer gezip badireler atlattıktan sonra kendi memleketlerinde gerilla olmaya karar vermelerindeki derinliği anlamaya çalıştım. "Devrimcinin görevi devrim yapmaktır" diyen CHE geldi aklıma. Statükolara teslim olmayan PARAMAZ'ı düşündüm, Dersim gerillacılığının ruhunu Rojava'ya taşıyan SARYA'ya selam yolladım. Bir de, o kıvrılan yolların bir dönemecinde önümüze bir barikatın çıkmasını delicesine istedim! Ovacık'a yaklaşırken belki yoldaşlar önümüze çıkmadılar, ama mutlaka bir siperde bizi görmüşlerdir diye kendimi avuttum. Fazla hayallere dalacak zaman değildi, zira ilçe girişinde aşmamız gereken son bir barikatın olduğunu biliyorduk. Arama noktasını geçtikten sonra, cemevinde toplanan yüzlerce insan karşıladı Dersim'in iki yiğidinin naaşlarını.

Ağıtlar ve sloganlar birbirine karışırken, orada acımı ve öfkemi yaşamayı, ciğerlerim yırtılırcasına slogan atmayı ölesiye istesem de, ilk sloganın ardından tabutları omuzlayıp cemevine giren topluluğun arasındaydım. Bir yandan aile ile törenin ayrıntılarını konuşmak, diğer yandan kendi hazırlıklarımızı kontrol etmek gerekiyordu. Zaten biz cenazelerin oraya getirilmesi ile uğraşırken, yoldaşlarımız hazırlıkların birçoğunu yerine getirmişlerdi. Pankart, bayraklar, karanfiller, resimler, ardı ardına ortaya çıktı. Polis ablukası yüzlerce insanın bir araya gelmesini de, materyallerin tören alanına ulaştırılmasını da engelleyememişti.

Yoldaşlarımız yıkanır ve tabutlar hazırlanırken ağıtlar ortalığı kapladı. O anda hayat sanki durdu benim için. Yine Ekin ve Berçem yoldaşları uğurladığımız güne döndüm. Gururla acı iç içe geçti. Orada kendimi bırakıp sadece acımı yaşamak istedim bir an. Acılarını yaşayan, doyasıya ağlayan insanları kıskandım! Devrim ve Baran yoldaşların işkence edilmiş bedenlerine dokunup, alınlarından öptüm! Onların son bakışlarını unutmamak üzere belleğimin en güçlü yanına kazıdım.

Tören anı için tabutları hazırlayıp dışarı çıktığımızda yine sloganlar ağıtlara karıştı. Konuşmalarda yoldaşların bedenleri gibi düşünceleri ve eylemlerini de sahiplenmenin önemi vurgulandı. Ailelerle günlerdir yan yana olup adeta yoldaşlaştığımız için, bazı akrabaların töreni sıradanlaştırma çabalarını boşa çıkartmakta zorlanmadık.

Törenin ardından kitle ikiye bölündü. İki yoldaş da köylerine uğurlandı cemevinden. Ben Veli yoldaşın köyüne doğru yola çıkanlar arasındaydım. Uzun bir araç konvoyu ile dağların arasında ilerledik. Bir yoldaşın elinde kıızıl bayrak dalgalanıyordu. Hepimiz dalgın, sessiz ve ağlamaklıydık. Derken bir yoldaş “Şu dağların sırtında bir yiğit mezarı var \ Vurulup düşenlerin toprakta bedeni var” şarkısını mırıldanmaya başladı. Ardından herkes eşlik etti: “Sen ölmedin yiğidim türkülerde adın var \ Elbet bu karanlığın biteceği günler var.” Peşi sıra türküler, marşlar söylenmeye başlandı. Büyülü bir andı. Tüm yoldaşlarımız bu anı yaşamalı, görmeli diye düşündüm. Etrafıma baktım ve her anı hafızama kaydetmeye çalıştım. Dört yanı dağlarla çevrili bir coğrafya, yanı başımızda doğduğu ve savaştığı toprakla buluşmayı bekleyen yiğit bir savaşçı, karanfillerle donatılmış tabutun başucunda gözyaşları hiç durmayan bir abla, nöbette duran genç yoldaşın elinde dalgalanan kıızıl bayrak, cenazede ağıtlarla sloganların birbirine karışması gibi hüznün ve umudun iç içe olduğu türküler, marşlar. Partimizin ilk şehidi Erdal'ımız “türkülerle gömün beni” demişti. Ve biz “hep aynı inatla” türkülerle gömüyorduk yoldaşlarımızı.

Köyün bir tepesinde Veli yoldaşı parti bayrağıyla toprağa verirken (aynı anda Ümit yoldaşın köyünde de benzer sahneler yaşandığını daha sonra yoldaşlardan dinledik) gözüm yine hep doruklardaydı. Biliyordum, yanımızda olamasalar da orada bir ses mesafesi uzağımızdaydılar, Devrim ve Baran yoldaşların silah arkadaşları, can yoldaşlarımız.

Sıra neferleri nöbette olduğu müddetçe, her yoldaş ölümsüzlerimizin ayak izlerine basarak yürüdükçe, mutlaka kazanacağız! Em ê bi serkevin!

Devrim Baran

Partilileşme

Ve Görev

Bilinci

Mücadele sertleştikçe, devrime daha yakınlaşmaya başladıkça, ihtiyaçları ve gereksinimleri artarak devam etmektedir. Bu ihtiyaçları karşılamak her defasında daha zorlu mücadelelere girip daha güçlü başarılarla çıkmayı gerektirir, direnişin alfabesidir bu. Tabii, bu direnişi ve mücadeleyi gerçekleştirmek için;

1- Partinin politika yapışında, devrimin ihtiyaçları ile kurduğu ilişkide ideolojik, örgütsel ve politik tutarlılık gereklidir ve bunun pratiğe çok güçlü yedirilmesi gerekir.

2- Kadronun parti ve devrimle kurduğu ilişkide irade, istek ve cüret olmazsa olmazdır.

Partimiz, güçlü tarihiyle geçmişten geleceğe, mücadeleye yeni mevziler ve yeni örgütler kazandırarak, daha güçlü bir politik duruşla ilerleyişini devam ettirmektedir. Dağların isyan ve özgürlük kokusunu ciğerlerine çekip "Özgür"leşmiştir. Rojava'da bir devrim çılgılığına dönüşmüş, Türkiye'de Berçem ve Ekin'leri ile çelikleşmiştir. Kadın örgütünü kurarak ve güçlü mücadele örnekleri ile çitayı belirlemiş, enternasyonal perspektifli kararları ve çalışmalarıyla dar grupçu değil dünya partisi eksenli bakışını göstermiş, gençliğin '68 ruhu ve onurlu duruşuyla devrim yapma iddiasına sahip öncü parti rolünü ortaya koymuştur. Bütün bunları gerçekleştirmek tabii ki güçlü partili militanların varlığıyla olabilir. Ama daha güçlü bir parti istiyorsak, daha iradeli, istekli ve cüretli parti kadrolarına ihtiyaç vardır. Bunun içindir ki, görevlerle kurduğumuz ilişkiyi, görev bilincimizi sorgulamamız gerekmektedir. Her şeyden önce, devrim yapan devrimci olma iddiasındaki militanların görevlerine sıkıca bağlanmaları esastır.

Parti her kadrosundan bir örgüt içinde çalışmasını ister. Hatta aday üyelik sürecinde de örgüt çalışması içinde deneyim kazanması ve sınanması gerekir. Partiye üyelik sürecinde şu soru temel önemdedir: Kendi iradeni parti iradesiyle birleştirecek misin, buna gönüllü müsün? Bu gönüllülük, partiye o kadro hakkında tasarrufta bulunma hakkı verir. Ve bu bilgi parti merkezinde verili bulunur. O halde parti, farklı alan ve görevler söz konusu olduğunda, kadroların özellikleri ve partinin ihtiyaçları doğrultusunda görevlendirmeler yapar. Devrimcinin profesyonel kadro düzeyine yükselmesi için onu eğitir, cesaretlendirir, görevlerin içinde kendisini sınamasını ister.

Görevlerle kurulan ilişki devrimcinin niteliğini belirler.

Parti ölçülerini esas alan zihniyet ve pratik içerisinde bulunmamız gerekmektedir. Kendi ölçülerini partiye dayatan, mücadelenin ihtiyaçlarını görmeyen, geri yanlarıyla uzlaşan ve değişme, değiştirme, yenilenme çabası içerisinde olmayan, alışkanlıklarına yenik düşen birinden kadro diye bahsedebilir miyiz? Bütün çalışma alanlarımızın kendine özgü yanları vardır. Her alan, her çalışma bireysel alışkanlıkları reddeder, kabul etmez. Bireysel dayatmalarla birlikte götüreceğimiz çalışmalar ise sonuçlanmaz, başarıya ulaşmaz.

Partinin sorunlarına kafa yorup çözümler bulmak, teorik tartışmalarda ve pratik çalışmalarda etkinliğimizi en üst seviyede ortaya koymak görevlerimiz arasındadır ve bunun bilinciyle hareket etmemiz gerekmektedir. Bütün bunların yanında, kişisel gelişim de bir o kadar önemlidir. Okumayan, araştırmayan, geri yanlarından kurtulmak için kendini zorlamayan bir kadro ihtiyaçları nasıl karşılayabilir ki? Gönüllü olduğu bu mücadelenin olumlu sonuçlanmasını nasıl başarabilir ki? Böyle bir kadro, "nasıl olsa başkaları yapıyor" yaklaşımıyla, kendisini sınırlandırmaktan kaçınmaz.

Bir kadro için ölçü, aldığı görevlerdeki başarıdır. Partinin politik-örgütsel hedeflerini gerçekleştirmek için daha fazla görev ve sorumluluk almak, çalışmaların itici gücü olma perspektifiyle konumlanmak gerekmektedir. Partinin bugün gelmiş olduğu mücadele düzeyinde yayı daha fazla gerginleştirmek, böylece atılacak okun daha hızlı ve daha ileri gitmesini sağlamak her kadronun yükümlülüğüdür.

Emre Zınar

Rüzgara Söylenmiş Türküler

Düşmana inat kavga büyütenlerin soyundanız. Kavgada güzel-
leşenlerin soyundan... Tam da şu an tv'de Mem Ararat "Zana u
Andok"u söylüyor. Gönülleri bir halkın mücadele nehrinde akan
ve birbirine karışan iki yoldaşın türküsü bu. İki ana kuzusunun,
dağlara sevdalı iki gerillanın, bilirsin... Tıpkı Onlar gibi. Tıpkı Yeliz
ve Şirin gibi. Güzelleşmenin doruklarındaki bu iki sevda taşkını
kadın gibi... Kanları birbirine karışan, yoldaşlaşmanın yüceliğinde
yıldızlaşan bu iki ışık topu gibi... Daha başka bir düşünüşle ve
duyguyla dinliyorum şimdi bu türküyü. Şafak Tamer, Ahmet Metin
için yazdığı şiirde "Sana O'nu anlatmalıyım Ali Ekber" diyor ya...

Ben de sana Onları anlatmalıyım... Uzunca bir zaman elim
herhangi bir şey yazmaya gitmedi, gidemedi. Di'li geçmiş zaman kipi ile anlatmak artık onların
yokluğunu kabul etmek anlamına gelecekti. Onları yoklukla anamadım. "Gitme kal, var yok
dinlemez bir çocuk isteğidir/ gitme/ aklına getir..." dediği gibi şairin, ben bir çocuk kayıtsızlığıyla,
sanki bir an sonra onlardan bir haber alacakmış gibiydim. Sanki Ekin az sonra mutfakta içtiği
sigaranın kokusuyla beraber içeri girecek ve tatlı tatlı gülümseyecek ya da ilk kez kendi başına
yaptığı kurabiyeleri, incinmesinden korktuğu bir bebeği kucağına alıyormuşçasına, koyduğu
tabakla içeri getirecek. Ya da Berçem elinde çok sevdiği tatlılardan iştahla yiyerek içeri girecek
ve anlatmaya başlayacak yaşamdan birşeyleri. Yaşadıklarımız üzerine konuşurken gözlerini bir
noktaya odaklayacak ve bu meseleye kendi biriktirdiklerinden uyacak bir örnek arayıp bulacak.
Ve "Hıh, bu şuna benziyor..." diye anlatmaya başlayacak. Tıpkı son görüşmemizde yaptığı gibi.

Sevdiklerini yitiren insanların çoğunda olduğu gibi belki de uyanacağım ve bunun zor geçen bir
gecenin sabahı olduğunu anlayıp rahatlayacağım hissiyatındaydım. Ama o sabah hiç olmuyor.
Ve ben acıların da dilinin değiştiğine inanıyorum artık. Yaşıyorum, yaşıyoruz... Bodrum
katlarında ölümle birlikte yaşayanlar da var bu topraklarda. Acılarımı öfkeme emanet ediyorum.
Buna tutunuyorum ve yaşıyorum. Hesap sormak için, tek tek her yürek parçası için bin yürek
olmayı becermek için ancak...

Ekin ve Berçem... İki miniminnacık kadın. Onları biraradayken düşününce yüzüme bir
gülümseme yayılıyor. Kolkola girmiş hayal ediyorum. Tıpkı Roza ile Clara'nın bir fotoğrafında
olduğu gibi. Ekin'i en son gördüğümde ikinci randevuya ancak yetişebilmişti. İlkinde göreme-
yince uzun da bir yoldan gelmiş olmaktan kaynaklı göremezsem diye kaygılanmaya başlamış-
ken tam da karşıdan etrafına süzen gözlerle bakarak gelip girdi. Sanki az önce iş yerinde
birlikteymişiz de, şimdi birşeyler atıştırmaya gelmiştik buraya. Çevreye verdiğimiz mesaj buydu.
Çantasını çıkardı. Önceden bildiğim ayakkabıları vardı ayağında. Ve aynı kotu. Üzerine kamufle
olmak için geçirdiği kıyafet farklıydı yalnızca. "Yine aynısın" dedim. Güldü. Ayağının birisinde
sargı vardı. Bir "iş kazası" geçirmiş ve yanmıştı bir ayağı. Börek istemiştin ben, o da aynısından
istedi. Kıymalı ve peynirli karışık bir tabak geldi. Ve tabi gerillanın vazgeçilmez içeceği çay. Ona
vermem gereken şeyler vardı ve onun da bana vermesi gereken ufak bir paket. Değiş tokuş
yaptık. Bana minik bir çift küpe almış, onu verdi. Hediye almakta/seçmekte zorlanırdı. Birkaç kez
taktım o küpeyi ve saklayabildiğim kadar sakladım. Oturduğumuz yerden kalktık. Zamanımız
azdı. Uzun uzun sohbet etmeye vaktimiz olmadı. Birlikte çalışma yaptığımız bir yerden geçtiğini
anlattı. Hiçbir şey değişmemiş hala izlerini koruyor dedi. Sonra çalışmalara dair konuştuk. İkimiz
de heyecanlıydık. Yapmak istediklerimizin, düşüncelerimizin tatlı heyecanı. Soracağım birkaç
soru vardı. Bunları sordum, bildiklerini söyledi. Emin olmadıkları içinse yoldaşlara söylerim onlar
haber gönderirler dedi. Bol bol başarı dileklerimizi sunduk birbirimize. Ayrılırken de "hadi bakalım
kim daha hızlı ses verecek" dedi. Birbirimizin iyi haberlerini bekleyecek, gözleyecektik... Bir
sokak arasında birbirimize sarıldık. İkimiz farklı yönler ilerdik. Sokaktan çıkana kadar dönüp
dönüp baktık. Ve sonra gelen eylem haberlerinde aradım onu, "acaba bunun içinde bizim Eko
da var mı?" diye düşünerek...

Doğum gününde ona bir gömlek alıp yollamıştım en son. Tayt giymeyi seviyordu. Üzerine
giyebileceği uzun bir gömlekti bu.

Yeraltı çalışmasına tanıdığı kişiler çekilince “beni neden almıyor parti” diye yakınan kendinde eksikler arayan bir genç kadın olarak nihayetinde hayalini kurduğu bir çalışmanın içinde yer almış bir yoldaşı Ekin. Eylem kararlılığı güçlü bir yoldaş. Yeraltı çalışmasında uzun sayılabilecek bir zaman kalmış ve birçok dönemin deneyimlerini biriktirmiş bir yoldaş olarak kendisinde gördüğü eksikliklerle mücadele içindeydi. Semtte yetişmişti, Gazi'nin kızıydı. Teorik olarak kendisinde yeterince birikim oluşturmamış olmanın ezikliğini yaşıyor/hissediyordu. Bir tartışma kültürü edinmeye çalışıyordu. Bazen küçük bir mesele saatlerce süren bir tartışmanın konusu olabilirdi. İkna olmak konusunda inatçıydı. Önce düşündüklerini doğru bir şekilde ifade etmek ve bunda ısrar etmekten yanaydı. Bu sebeple hararetle olurdu tartışmalar.

Sanatçı bir kişiliği vardı yoldaşın. Şiirle arası iyiydi. Yazardı ara ara. Ve güzel de bir sesi vardı. İsyan türküleri yakıştırdı ona en çok. Ve zaten o da bu tarz söylemekten hoşlanıyordu. Bazen kendi kendine söylerken sesini kontrol edemez birden Ahmet Kaya'nın ya da Kırış'ın bir türküsü yükselirdi bulunduğu odadan. “Vakit tamam, seni terk ediyorum...” diye girerdi mesela birden. O anlarda yeraltı çalışmasında olduğunu unutturdu sanki bir an. Coşkun bir nehrin kenarında ya da özgürleşmiş topraklarda olduğunu hayal ediyordu belki de. Ve tabi “yoldaş sese dikkat” diye bir uyarı alırdı haliyle. Suavi ya da Efkân Şeşen türkülerini de severdi.

Yemekle arası iyiydi, fakat yapmayı pek bilmezdi. Hatta bir erkek yoldaş, “o, bildiği yemekleri yapmayı da benden öğrendi” diye keyiflenirdi Eko'dan bahsederken. Bir Dersim'li klasiği sayacağım kahvaltı kültürü onda da baskındı. Ne yiyelim sorusunun karşılığı, hele de dışarıdan gelmişsek, “bir kahvaltı hazırlayalım” olurdu.

Eko duygularını çok rahat herkese açabilen biri değildi. Duygularını içten ve derinlikli yaşırdı. Bu yer yer sessizleşmesine, içe dönmesine neden olurdu. Herkesle çok çabuk bağlar kuramazdı. Yoldaşlarla arasında bir tartışma ya da gerilim yaşanmışsa hızla bunlardan sıyrılıp diyalog kurmakta zorlanırdı. Gerilimi bir süreç alırdı. Bu zamanlarda sigaraya sarılır mutfakta ya da balkonda daha uzun kalır bu arada düşünürdü. Sigaraya sarılması da öyle filtreye kadar dumanı çekmek şeklinde değildi. Genellikle yarıya kadar içip bırakırdı.

Şehitlere güçlü bir bağlılığı vardı. Sarya yoldaşın şehadeti onu çok etkilemişti. Görüştüğümüzde ilk sorduğu şeylerden birisi olmuştu “Sarya ile ilgili birşeyler yazdın mı?” “Ben de yazdım” demişti sonra. Ve şehadetinden kısa bir süre önce yine Onlara dair bir yazı paylaşmış yoldaşlarla. Buna gazetede rastladım. Gidişini yazmıştı bir bakıma, onlara layık bir devrimci olmuştu. Yasemin'in mektubunu anımsadım bu yazıyı okuyunca. Sarya'nın röportajını. İçsel bir yolculuk ve yoldaşların ardından bu içsel yolculuğun yol arkadaşı olmak...

Veda Havası

Bu iki kelime Eko'nun dilinden güzel bir müzik ziyafetini anımsatırken Berçem'inse son zamanlardaki ruh haliydi. El işleme bir bileklik hediye etmişti bana. “Onun bir de saç bandını yapmıştım, onu da getireceğim sana demişti.” Ve son görüşmelerimizden birinde onu vermişti. Kardeşi ile birlikte kullandıkları boncuktan bir kolye de hediye etmişti. Bunu biz birlikte iken severek kullanırdık. Kim mavi bir şey giyse hemen gözü bu kolyeye giderdi demişti. Süruç'tan sonra kendisiyle çok yoğun tartışıyordu. Şehadet çok yakınmış gibi yaşıyor ve konuşuyordu. Bu veda havası hali de ondandı belki de.

Son görüşmemize tam boy bir elbiseyle gelmişti. Görüştüğümüz yere uygun bir kıyafetti. Ayaklarında bir yoldaştan kalan sandalet vardı. Sırtında kendisinden büyük bir çanta taşıyordu. Biz görüşme yerine erken gelmiştik onun için biraz dolaşalım demiştik. Yoldaş bizden önce gelmiş bizi görünce takip etmiş bir baktık arkamızdan sesleniyor. Neler yapıp ediyoruz bunlardan bahsettik. Aktarmamız gereken şeyleri söyledik. Sonrası birbirimize ayıracağımız özel zamanlardı.

Bazı şeylere kızıyor, bazılarını kendi yaşamından örnekler veriyor, ama kesinlikle çok ciddiye alıyordu. Sorunlarımızın başka bir gözle ele alınmasına ihtiyacımız vardı. Ve bu sohbet iyi gelmişti. Aslında sonradan gerekmediği halde fazladan yapılmış bir görüşme olduğu yönünde eleştirilen bu günümüz, bir zaman sonra yoldaşla geçirdiğimiz biraraya geldiğimiz son gün olarak hafızalarımızda yer alacaktı. Bir veda... O anlarda hiçbirimiz bunu bilemezdik. Ama her daim

uğurlama anlarımızda içimize bir diken gibi batan, can yakan olasılık olarak vardı bu. Bir daha hiç görüşmeyecek olmak... Gülüşmelerin ardında bir buğu vardı hep. Bu hep var...

Yoldaşın zamanı daralmıştı. Artık gidiş için harekete geçmesi gerekiyordu. Oradan ayrıldık. Bir cafede biraz daha oturduk. Yola da çıkacağı için bir tost istedi. Yedi, biletini aldı ve biz ayrıldık...

Bu onu son görüşümdü.

Berçem'le Akademide aynı devredeydik. Berçem'in de aralarında bulunduğu grup kampa geldiğinde hava kararmıştı ve ışığımız yoktu. Gece karanlığında selamlaştık yoldaşlarla. Gelişleri çok zorlu olmuştu. Yoldaşlara bir noktada verilen spor ayakkabıların sert ve yola elverişsiz olması ayaklarının fena halde yanmasına ve tırnaklarının morarmasına (kısa süre sonra tüm tırnakları düşecekti) neden olmuştu. Dolayısıyla dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Sabah gün ağarınca gerçek anlamda yüzyüze tanışabildik. İsimlerini yolda kararlaştırmışlardı. Berçem kınalı uzun parlak saçlarını büküp bir toka ile tutturmuştu. Ve eğer zaman yanıltmıyorsa üzerinde mor bir bluz vardı. Geldikleri ekipteki diğer bir yoldaş ise Özgür'dü. Özgür henüz şehit düşmeden yaşamdaki duruşu ve katılımıyla Berçem yoldaşın yüreğinde ayrı bir yer kazanmasına yol açmıştı. Ve zamansız şehadetinin derin acısını yaşamıştı. O sebepten de ilkin Berçem Deniz olan parti adını Berçem Renas olarak değiştirmişti.

İsimlerden konuşurken yoldaşla ilgili şu anıyı anlatmadan olmaz. Yoldaşlar özel eğitim devresinin kapanış töreninde PKK'den hevalerle bir safta askeri düzene geçmişlerdir. Tek tek isimler çağrılır ve şervanlar eğitim belgelerini alırlar. Başlarlar sırayla, isim soyisimler okunur. Berçem'e sıra geldiğinde çağırın ses sadece "Berçem!" der. Berçem yoldaş ise bir taraftan iki eliyle kavradığı kleşle öne çıkarken, bir taraftan da "Berçem ne?" diye sesli biçimde söylenir. Tabi o ciddi askeri düzende bir anda gülüşmelere neden olur.

Yoldaşın aramıza katılmasıyla devremizdeki pratikleşmede anlamlı bir değişim oldu. Yoldaş kır koşulları ve bu koşullarda yaşamın ihtiyaç ve görevlerinin yaşamsallaştırılması konusunda çok hızlı bağ kurabilmişti. "Hiç zorlanmıyorum, burada yaptıklarımızın daha fazlasını ben köyde yapıyordum zaten", derdi sorulunca.

Kampa geldiği ilk zamanlarda bu kadar kalabalık ve farklı yoldaşları birarada görmenin mutlu şaşkınlığı vardı. Yeraltı çalışmasında bulunduğu yıllarda genellikle dar yoldaş çevresiyle ilişki içinde olmaktan kaynaklı özlemini çektiği ortamlardı. Gizli çalışma öyle gerektirdiği için gönlünce eylemlere mitinglere katılamamış, belki de yoldaş olduğunu bildiği karşılaştığı kişiler olunca kendini gizlemek durumunda kalmış olduğu için böylesi açık ve özgür bir ortamda birarada olmak birçoğumuza göre daha farklı anlamlar barındırıyordu yoldaş için.

Gülten Akın'ın dediği gibi, o kara olmasa da, kına kızılı saçlarını kısacık kestirmişti. Saç kesme konusunda deneyimim oldukça sınırlı olmasına karşın nasıl keseceğimi tarif ederek beni yönlendirmiş ve ona yine çok yakışan küt saçları olmuştu. Ve sonrasında da uzunca bir zaman hep böyle kısa oldu saçları. Ve artık hep kınaladığı saçlarını şehirlere dönünce boyayla tanıştırmak durumunda kalmıştı. Başka bir kadın yoldaş bana Berçem'in yaptığı bir küpe hediye etmişti. Uzunca bir zaman taşıdım. Aradan yıllar geçmişti. Yoldaşla karşılaşınca senin yaptığın bir küpe var bende demiştim. Ve göstermiştim. Bu küpe ise ablasının ona bir hediyesiymiş yani kadın yoldaş yanlış biliyormuş meseleyi, birkaç kez takmış sonra onda kalmış yoldaş da istememiş geri. Bende görünce "o halde yıllar sonra sana geri dönsün" deyip verdim küpeyi geri. Çok sevindi yoldaş.

Kampın ilk dönemlerinde hiç elektrik ve aydınlatma kullanmıyorduk. Bu sebepten hava karardıktan sonra uyuyana kadarki zaman gün değerlendirmeleri, sohbetler, çirok (mesel-hikaye) anlatımları yahut sazlı sözlü muhabbetlerle geçerdi. Karşılıklı olarak yere koyduğumuz iki uzun kütük üzerinde sıralanır genellikle Özgür yoldaşın elinde olan saza eşlik ederdik. Böyle yoldaş ortamlarında Berçem yoldaşın söylediği türküler belliydi. Ayvaz Güzellemesi bunlardan biriydi. Bir diğeri Esme Rüzgar. Mecnunum Leylamı gördüm ve dinleme şansı bulduğumuz başka türküler.

Şimdi onlardan devraldığımız ezgileri rüzgara söyleyelim...

Özgür Z. Rüzgar